

Мнозина ученичеловѣци, и много познанія сж у него сѣти; той е чловѣкъ отъ общія животъ, и тамъ намѣрва да черпи оныя израженія за едно добротечество, оныя мысли за едно просто и добро чюство, кои-то сж по чюствителны на истиннѣ-тж; оныя фамилярны и чистосърдечны пріятности, кои-то сж прильстенія на самж-тж красотж. Като чловѣкъ, на единъ умвственый свѣтъ, въ негово-то размышленіе—сичко ся исчистя, украшава и ся умножава. Като любождрецъ (философъ) заловява ся отъ едно дѣло—кое-то, други чловѣци, не сжще-то дѣло, нѣ само сѣдствіята му не можать да узнажтъ, той развързвачрѣзъ итъкавы съотношенія невидимы нѣтъ; кои-то имжтъ отвращеніе помѣжду си. Като рыторъ, чтомъ разумялъ прѣдмѣта си, убѣжденіе-то ся начѣртава въ мысли-ты му, и увѣреніе-то захваща да тѣче изъ уста му; като поетъ, неговы-ты понятія ставать впечатленія, изображенія и съгласія; веднѣждъ като размысли надыханъ е веке за всякога.

(Ia Харпъ)

9 СРЕБРОЛЮБИЕ-ТО

Сребролюбецъ-тъ не събира за друго, нѣ само да трупа; не за да снабди на нужны-ты си, на противъ той ся отказва отъ тѣхъ; сребро-то му е по-драго отъ живота; сичкы-ты нег овы дѣйствія, намѣренія, склонности не ся отдавать на друго, освѣнъ на тойзи недостоенъ прѣдмѣтъ. Никой ся не излѣгва на това, и той не глѣда никакъ да покрые, прѣдъ очи-ты на общество-то, това си худо наклоненіе, кое-то го обладава; зачто такъвъ е характеръ-тъ на срамотнѣ-тж тжж естрасть, да ж показва отъ всякъ странж, и на всякъ